льшенням зобов'язань.

Висновки з проведеного дослідження. Розроблені класифікації технічних ризиків, як складного комплексного техніко–економічного явища, і економічних наслідків ризикових подій, а також систематизовані ризикоутворюючі фактори технічних ризиків дозволять упорядкувати процедури вибору методів дослідження причино наслідкового зв'язку між факторами та економічними наслідками ризикових подій, що надасть можливість підвищити обґрунтованість заходів щодо їх оптимізації та точність прогнозу фінансових результатів.

Список використаної літератури:

1. Павлюк А. П. Пріоритети інвестиційної політики у контексті модернізації економіки України. – К.: НІСД, 2013. – 48 с

2. Седуш В. Я. Изменения в ремонтных структурах металлургических предприятий / В. Я. Седуш, В. А. Сидоров // Металлургическая и горнорудная промышленность. – 2009. – № 6. – С. 76–78.

3. Цимбалюк О.В. Технічні ризики в системі логістичного управління промисловим підприємством / О.В.Цимбалюк // Збірник наукових праць Донецького державного університету управління «Управління економічним розвитком промислових підприємств регіону». – 2013.– №262.С.181–186.

4. Цимбалюк О.В. Аналіз стану чорної металургії України: сучасні проблеми та шляхи розвитку [електронний ресурс] / Д.Є.Козенков, О.В.Цимбалюк // Ефективна економіка. – 2013. № 8. – Режим доступу до журналу: http://www.economy.nayka.com.ua.

Цимбалюк О.В. Экономические последствия технических рисков как мера количественной оценки неопределенности финансового результата

Статья посвящена исследованию экономических последствий технических рисков предприятий черной металлургии. Разработаны классификации технических рисков, экономических последствий рисковых событий, а также систематизированы ризикообразующие факторы технических рисков.

***Ключевые слова**: Черная металлургия, производственная деятельность, производственные риски, технические риски, потери, экономические последствия.*

Tsymbaliuk O. Economic impact of technical risks as a measure of quantitative estimation uncertainty financial results

Article consecrated to research economic impact of technical risks of ferrous metallurgy. The classification of technical risks and economic consequences of risk events, as well as systematic factors ryzykoutvoryuyuchi technical risks.

***Keywords**: Iron and steel, production activities, production risks, technical risks, losses and economic implications.*

Дата надходження до редакції: 07.03.2014 р.
Резензент: д.е.н., професор Паршина О.А.

УДК 322.2:332.33

ОБЛІК ТА РЕЄСТРАЦІЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАНЬ В УКРАЇНІ

О. В. Шевченко, аспірант*, Національний університет біоресурсів і природокористування України
* Науковий керівник – д.е.н., доцент Мартин А.Г.

Проаналізовано сучасний стан організації земельно-кадастрової системи в Україні, а також досліджено основні її проблеми. Визначено шляхи до удосконалення інформаційної системи земельних ресурсів для забезпечення ефективного розвитку ринкових земельних відносин.

***Ключові слова:** державний земельний кадастр, державна статистична звітність, земельні відносини, облік земель, реєстрація земель, інвентаризація земель.*

Постановка проблеми. Земельна реформа, яка дотепер триває в Україні, спричинила докорінну перебудову земельних відносин. Після багатьох років існування лише державної власності на землю та відсутності ринкового обороту землі в Україні виникла багатоманітність у формах власності на землю та формується ринок земель. В умовах подальшого розвитку ринкових земельних відносин виникає необхідність у створенні ефективної земельно–кадастрової системи. Земельний кадастр повинен насамперед забезпечувати ретельний та повний облік земель усіх форм власності, адже лише за допомогою кадастру здійснюється реальне гарантування прав власності на нерухомість (земельні ділянки та нерозривно пов'язане з ними нерухоме майно), а також на його основі відбувається оцінювання земель для фіскальних (податків, орендної плати) та управлінських цілей.

Облік та реєстрація, які є невід'ємними скла-

довими частинами земельного кадастру, відіграють важливу роль при організації використання та охорони земель, оподаткуванні, інформаційному та правовому забезпеченню управління земельними ресурсами, а також забезпечують ідентифікацію прав на землю та справедливе вирішення земельних спорів. Проте гарантування захищеності прав на землю, ефективне управління та контроль за землекористуванням стають неможливими без функціонування ефективної кадастрово–реєстраційної системи. Саме тому впровадження в Україні із 2013 року нової системи державного земельного кадастру, котра має закласти передумови для поєднання розрізнених систем обліку та реєстрації землекористувань і врегулювати порядок обміну інформацією між ними, і при цьому відповідати сучасним вимогам до геоінформаційних ресурсів, є надзвичайно актуальною проблемою.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання стану, проблематики та удосконалення ведення державного земельного кадастру в Україні були і є предметом досліджень багатьох вчених: А.П. Вервейко, Р.П. Возняк, М.О. Володін, С.Л. Гоштинар, А.С. Даниленко, Д.С. Добряк, Т.О. Євсюков, Ш.І. Ібатуллін, Ю.О. Карпінський, В.В. Кулініч, М.Г. Лихогруд, А.А. Лященко, А.Г. Мартин, А.М. Муховиков, Л.Я. Новаковський, М.Г. Ступень, А.М. Третяк, М.А. Хвесик, А.Д. Юрченко та інших. Проте залишається досить дискусійним питання, щодо подальшого реформування існуючої системи земельно–кадастрової системи України, зокрема автоматизації кадастру та забезпечення публічного доступу до кадастрових даних тощо.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження основних проблем земельно–кадастрової системи в Україні на сучасному етапі розвитку ринкових земельних відносин та пошук шляхів її удосконалення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Нині в Україні ще не закінчилася земельна реформа в ході якої триває розмежування земель державної та комунальної власності. Так станом на 1 січня 2013 року, за даними державного земельного кадастру, у державній та комунальній власності перебувало 29151,2 тис. га земель (або 48,3 % території України), з них 10806,3 тис. га (або 37,1%) складали сільськогосподарські угіддя, в тому числі 5395,5 тис. га (або 18,5%) орні землі [1]. Тому на сьогодні організація земельного кадастру є одна з найважливіших елементів системи економічного регулювання земельних відносин та ефективного управління земельними ресурсами як приватної, так і державної та комунальної власності.

З становленням незалежності України, державний земельний кадастр історично розвивався як цілісна система земельно–кадастрових робіт, до якої входить кадастрові знімання, бонітування ґрунтів, кадастрове зонування, економічна оцінка, грошова оцінка і державна реєстрація земельних ділянок, облік кількості та якості земель тощо [2].

Прийняття Закону України «Про Державний земельний кадастр» змінило сутність та зміст кадастру, зокрема, Державний земельний кадастр визначено як єдину державну геоінформаційну систему відомостей про землі, розташовані в межах державного кордону України, їх цільове призначення, обмеження у їх використанні, а також дані про кількісну і якісну характеристику земель, їх оцінку, про розподіл земель між власниками і користувачами [3].

Основним призначенням державного земельного кадастру являється інформаційне забезпечення всіх зацікавлених органів державного управління, підприємств, установ і організацій, а також громадян для ефективного механізму управління земельними ресурсами, раціонального використання та охорони земель, обґрунтування розмірів плати за землю, ведення системи реєстрації земельних ділянок та прав на них, економічного та екологічного обґрунтування проектів землеустрою, становлення та розвитку ринку землі [4].

Державний земельний кадастр містить дані, що описують земельні ділянки (площу, якісну характеристику та народногосподарську цінність, правовий режим, розподіл серед власників і користувачів за категоріями тощо), дані про документи, що посвідчують майнові права на землю, а також відомості про геодезичну та планово–картографічну основу. Відповідно за для цього ведення земельного кадастру повинно забезпечуватися здійсненням картографічних, ґрунтових, геоботанічних, топографо–геодезичних та інших обстежень, повинен відбуватися на належному рівні облік кількості та якості земель, бонітування ґрунтів, зонування територій населених пунктів, а також економічна та грошова оцінки земель. Дані щодо реєстрації права власності, права користування землею, в т.ч. оренди, кадастр отримує у порядку інформаційного обміну із Державним реєстром речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень.

Державний земельний кадастр відображає адміністративно–територіальний устрій країни. Він ведеться по кожній адміністративно–територіальній одиниці – селу, селищу, місту, району, області та по країні в цілому. Однією складових частин державного земельного кадастру за допомогою якої отримуємо інформацію про площі земельних ділянок, склад ґрунтів та їх якісний стан є облік кількості та якості земель [5].

Облік кількості та якості земель – це юридично унормована діяльність уповноважених суб'єктів, спрямована на внесення передбачених законодавством належно отриманих відомостей про площу, склад угідь та про їх природні і набуті властивості, що впливають на їх родючість, а

також про ступінь забруднення ґрунтів, у спеціально призначену для цього офіційну земельно–облікову та земельно–звітну документацію. Згідно із Законом України «Про державну статистику» та наказом Державного комітету статистики України «Про затвердження форм державної статистичної звітності з земельних ресурсів та Інструкції з заповнення державної статистичної звітності з кількісного обліку земель (форми №№6–зем, 6а–зем, 2–зем)» забезпечується ведення форм державної статистичної звітності [6;7].

Основою інформації про землі, необхідної для загальної характеристики земель, а також аналізу стану їх використання, до 2015 року можуть бути дані державної статистичної звітності з кількісного обліку земель, яка ведеться в складі Державного земельного кадастру. Використання насамперед даних Державного земельного кадастру є необхідним, оскільки він є базовим, містить інформацію про землі всіх категорій, яка дозволить відслідковувати динаміку змін у структурі земельного фонду України по роках, забезпечує інформаційною базою для подальшої оптимізації землекористування [8].

На сьогодні в Україні кардинально спрощено облік сільськогосподарських землеволодінь та землекористувань. Облік кількості земель повинен забезпечуватися проведенням кадастрових зйомок, але за відсутності неналежного фінансування вони майже не проводяться, і це призводить до того, що облік кількості земель майже розійшовся із просторовими даними. Так щорічний звіт про наявність земель та розподіл їх за власниками землі, землекористувачами, угіддями та видами економічної діяльності, який проводиться за формою статистичної звітності № 6–зем взагалі ніяким чином не пов'язаний із геопросторовою інформацією.

Нині головною проблемою, яка виникає при веденні державної статистичної звітності з кількісного обліку земель є незбіжність та застарілість існуючих форм земельно–статистичної звітності чинному законодавству, оскільки вони були розроблені ще до прийняття Земельного Кодексу України (2001), а тому існує нагальна потреба в удосконалення їх відповідно до сьогоденних вимог. Також вважаємо, що недоліком державної статистичної звітності з кількісного обліку земель є об'єднання в одному переліку власників та користувачів земельних ділянок. Здійснивши облік земель окремо за власниками і користувачами зумовить приймати ефективніші управлінські рішення, пов'язані з використанням, охороною та відтворенням земельних ресурсів [3].

Облік якості земель проводиться за всіма їх категоріями і містить такі дані, що характеризують землі за природними і набутими властивостями, які впливають на їх продуктивність та економічну цінність (характеристику земель за товщиною гумусового горизонту, вмістом гумусу і рухомих поживних речовин, крутизною схилів, механічним складом ґрунтів, еродованістю, засоленістю, кам'янистістю, кислотністю, солонцюватістю, заболоченістю, перезволоженістю тощо), а також за ступенем техногенного забруднення ґрунтів [9].

За даними обліку якості земель аналізують їх стан та господарське використання, і у випадку погіршення якості земель або неправильного їхнього використання вони можуть, у встановленому законом порядку, трансформовані в інші види угідь. Також дані обліку якості земель використовуються при бонітуванні ґрунтів, що є економічним стимулюванням раціонального використання і їх охорони, адже дані загального бонітування ґрунтів застосовуються при визначенні грошової оцінки. В даний час в Україні відсутні нормативні документи щодо ведення обліку якості земель.

Востаннє облік якості земель в Україні проводився у 1996 року Інститутом землеустрою УААН, а тому виникає потреба у створенні нової системи збирання відомостей про стан земель, яка б забезпечила безперервність та комплексність оновлення відповідних геопросторових даних у Державному земельному кадастрі. Проте на сьогодні фінансування заходів з проведення обліку якості земель, зокрема на здійснення різних обстежувальних робіт, є явно недостатнім. Часткове вирішення цієї проблеми можливе шляхом застосування спеціальних методів дистанційного зондування Землі, які дозволять з космічних знімків наповнити інформацію про стан земель.

З 1 січня 2013 року також почав діяти Закон України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень». Це спричинило суттєві зміни у правовому регулюванні земельно–кадастрових відносин, зокрема: запроваджується дуальна (подвійна) система реєстрації при якій окремо реєструється об'єкт права та саме право; реєстрація земель здійснюється один раз (при формуванні земельної ділянки); реєстрація прав на земельні ділянки неможлива без попередньої реєстрації земельної ділянки в Державному земельному кадастрі.

Також згідно прийняттям вище представлених законодавчих актів ми отримали замість єдиної системи обліку та реєстрації об'єктів нерухомості дві: Державний реєстр речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень і Державний земельний кадастр. У зв'язку з цим в процедуру реєстрації права власності на земельну ділянку додана додаткова інстанція – Державний кадастровий реєстратор [10].

Відповідно до Закону України «Про Державний земельний кадастр» державна реєстрація земельної ділянки – це внесення до Державного земельного кадастру відомостей про формування земельної ділянки та присвоєння їй кадастрового

номера [3]. Іншими словами реєстрація земельних ділянок – це юридична сторона земельного кадастру, яка забезпечує державою виникнення, зміни чи припинення прав на землю власників та землекористувачів у процесі ринкового обігу земельних ділянок.

Державна реєстрація земельної ділянки здійснюється шляхом відкриття на неї Поземельної книги. Поземельна книга – це документ, який є власністю держави та є частиною Державного земельного кадастру і містить відомості про земельну ділянку, обмеження на використання земельної ділянки, суб'єктів прав на земельну ділянку та правовстановлюючі документи, а також дані про нормативну грошову оцінку земельної ділянки, її цільове призначення, склад земельних угідь [3]. Таким чином, внесення запису про земельну ділянку до Поземельної книги являє собою забезпечення державою гарантії юридичного існування земельної ділянки та гарантії наявності у суб'єкта права власності на неї.

З 1 січня 2013 року частина інформації, що міститься у Державному земельному кадастрі, стала відкритою та публічною. Це стало можливим завдяки створення Публічної кадастрової карти України, яка опублікована в мережі Інтернет. Створення такої кадастрової карти зорієнтовано на підвищення гарантії прав власності на землю, скорочення строків проведення операцій із землею та скорочення рівня корупції.

Разом з тим, відомості, які відображаються на Публічній кадастровій карті України нерідко відображають явні помилки та невідповідності облікованих характеристик земельних ділянок їх реальному стану, що ставить авторитет кадастру як джерела офіційних даних, які вважаються об'єктивними та достовірними, за умови не доведення іншого судом [11]. Помилки та невідповідності, які є в Публічній кадастровій карті, мають наступний характер, а саме: розташування в межах земельної ділянки частини іншої земельної ділянки; невідповідність меж земельної ділянки, вказаних у Державному реєстрі земель, її дійсним межам; невідповідність площі земельної ділянки, вказаної у Державному реєстрі земель, її дійсній площі у зв'язку із зміною методів підрахунку (округлення); присвоєння декільком земельним ділянкам однакових кадастрових номерів; частина земельної ділянки у воді або на дорозі; інформація, яка відображає ґрунтовий покрив є застарілою. Щодо останньої проблеми, то це пояснюється тим, що інформаційним обміном між земельним кадастром і державна установою Інституту охорони родючості ґрунтів України – поки ще немає, тому агрохімічна паспортизація ґрунту сьогодні взагалі ніяк не зв'язана з Державним земельним кадастром.

Покращення якості земельно–кадастрових та забезпечення безперервного земельно–кадастрового обліку даних можливе лише шляхом системної державної інвентаризації земель. Як зазначає А.Г. Мартин, що саме інвентаризація земель дозволить перевести земельні відносини на якісно новий рівень, позбавлений низки системних недоліків нинішньої системи управління земельними ресурсами в частині визнання та гарантування прав на землю [12].

Інвентаризація земель проводиться з метою: встановлення місця розташування об'єктів землеустрою, їхніх меж, розмірів, правового статусу, виявлення земель, що не використовуються ніяк, використовуються нераціонально або не за цільовим призначенням; виявлення і консервація деградованих сільськогосподарських угідь і забруднених земель; встановлення кількісних та якісних характеристик земель, необхідних для ведення державного земельного кадастру; здійснення державного контролю за використанням та охороною земель і прийняття на їх основі відповідних рішень органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування [13].

Результати проведення у 2013 році робіт з інвентаризації земель сільськогосподарського призначення державної власності мають створити можливість для наповнення кадастру інформацією про кількість та якість сільгоспугідь, які перебувають у державній власності, а також визначення складу землекористувачів та землевласників, які ведуть господарську діяльність на цих землях. Таким чином створюються передумови додаткового виявлення платників земельного податку та більш ефективного розпорядження землями державної власності.

У Державному земельному кадастр обробляться і зберігається величезний обсяг юридично і практично важливої інформації. Постійно збільшується кількість власників землі та землекористувачів, відповідно зростає кількість земельно–кадастрової інформації про правовий, природний і господарський стан земельних ділянок. Тому для грамотного її використання та забезпечення належної обробки необхідна автоматизація ведення державного земельного кадастру [14].

Постановою Кабінету Міністрів України «Про Програму створення автоматизованої системи ведення державного земельного кадастру» було передбачено створення на протязі 1998–2005 років автоматизованої системи державного земельного кадастру та необхідної інформаційної бази для забезпечення органів державної влади та органів місцевого самоврядування, громадян, підприємств, установ та організацій достовірною інформацією про землю [15]. Але лише у 2013 році земельний кадастр в Україні позбавився статусу «паперового», адже вище згадана програма створення автоматизованої системи ведення державного земельного кадастру внаслідок обмеженого фінансування так і не була практично реалізована.

У більшості розвинених державах земельно-

му кадастру державні органи приділяють велику увагу. Земельні кадастри всіх країн мають загальні положення і в той же час кожен з них відрізняється за змістом та організацією проведення. Вивчення зарубіжного досвіду становить певні передумови для вдосконалення ведення земельного кадастру в Україні.

Земельний кадастр у Франції вважається найбільш досконалим серед кадастрів європейських країн. Він характеризується ефективною структурою систему обліку кількості та якості земель з метою оподаткування, при якій відбувається постійне поновлення кадастру відомостями про кожну земельну ділянку, які включають її стан, розміри, якість, дохідність та цільове призначення.

У Великобританії земельний кадастр передбачає класифікацію земель на фізичну (об'єднують у п'ять класів землепридатності, які характеризуються за кліматом, рельєфом, крутизною схилів тощо) та економічну (визначають вартість чистої продукції сільськогосподарських культур вирощених на відповідних класах землі), а також земельний кадастр забезпечує інформаційну основу управління земельними ресурсами, яка полягає у фіксації або зміни меж окремих земельних ділянок. Земельно–кадастрова система інформації в Іспанії складається з чотирьох підсистем: географічної кадастрової інформації, базової інформації, оцінки та оподаткування. Разом із земельним кадастром Іспанії функціонує реєстр прав на нерухомість з метою відкриття обліку юридичного стану суб'єктів нерухомості [16].

Загалом системи реєстрації прав на землю зарубіжних країн можна поділити на систему реєстрації документів (*Registration of Deeds*), що передбачає внесення до реєстрів відомостей про землю, не гарантованих державою або недержавною організацією (Франція, США) та систему реєстрацію титулів/землі (система Торренса, *Registration of Title/Land*), що передбачає визнання, підтвердження, захист та гарантування прав на землю, які виникають до моменту реєстрації (РФ, Великобританія) або в момент реєстрації (Німеччина) [17].

Висновки. На сьогодні багатоелементна земельно–реєстраційна система в Україні так і не сформувалась на ефективно функціонуючу складову інфраструктури ринкової економіки. Мало не всі її складові мають серйозні проблеми щодо їх практичної реалізації.

Наразі в Україні спостерігається несформованість та неповнота нормативної бази щодо обліку земель, кадастр не забезпечує громадськість точними та достовірними даними про земельні ділянки та об'єкти нерухомого майна. Через те зараз необхідно кадастр терміново наповнювати точною і достовірною інформацією про стан земельних ресурсів, при чому облік земель повинен бути розширений: крім існуючого, повинен здійснюватися облік земель за агроландшафтами. Від даних обліку земель мають залежати стягнення економічно обґрунтованих плати за землю та податку на нерухомість, дотації субсидій фермерам та ін. Головною задачею земельного кадастру являється перетворення цієї інформації на продуктивний та ефективний інструмент державного регулювання земельних ресурсів та агроландшафтів.

Щодо вирішення проблем, які виникають при реєстрації прав на земельні ділянки, то потрібно: по–перше перенести інформацію Державного реєстру земель до Державного реєстру речових прав, та при цьому налагодити міжвідомчу інформаційну взаємодію; по–друге створити та врегулювати умови щодо публічності та доступу до реєстраційних та кадастрових даних при збереженні конфіденційності персональних відомостей.

Сучасний земельний кадастр має вестись виключно на основі застосування геоінформаційних систем, таким чином необхідно створити і запровадити автоматизовану систему ведення державного земельного кадастру з метою прискорення та здешевлення операції створення, обробки, систематизації та надання земельно–кадастрової інформації.

Також на сьогодні існує потреба проведення інвентаризації земель приватної власності, перш за все вона повинна здійснюватися за умови застосування інформації, отриманої засобами дистанційного зондування Землі. Протягом найближчих років необхідно здійснити повторне великомасштабне обстеження ґрунтів на всій території України та обновити наявні планово–картографічні матеріали.

Отже, ефективне завершення реформування кадастрово-реєстраційної системи та удосконалення обліку сільськогосподарських землекористувань сприятиме більш ефективному та раціональному використанню земель, а також дасть змогу покращити інфраструктуру земельних відносин та стимулювати економічний розвиток завдяки посиленню захисту прав власності.

Список використаної літератури:

1. Мартин А.Г. Державна реєстрація земельних ділянок та прав на них. Повноваження органів місцевого самоврядування по розпорядженню землями // Матеріали практичного семінару 26 грудня 2013 р. м. Івано–Франківськ [Електронний ресурс]: Земельна спілка України. – Режим доступу: http://zem.ua/docs/prezent/ Мартин.ppt.

2. Маланчук М.М. Порівняльна оцінка земельних кадастрів зарубіжних країн і України / М.М. Маланчук, Р.М. Панас // Геодезія, картографія і аерофотознімання. – 2008. – № 70. – С. 68–75.

3. Закону України «Про Державний земельний кадастр» від 07.07.2011 № 3613–VI [Електронний ресурс]:

Законодавство України. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3613–17.
4. Мартин А.Г. Проблеми державного земельного кадастру в Україні / А.Г. Мартин // Землеустрій і кадастр. – 2011. – № 3. – С. 33–50.
5. Ступень М.Г. Теоретичні основи державного земельного кадастру: Навч. посібник / М.Г. Ступень, Р.Й. Гулько, О.Я. Микула та ін.; За заг. ред. М. Г. Ступеня. – 2–ге видання, стереотипне. – Львів: «Новий Світ–2000», 2006. – 336 с.
6. Наказ Держкомстату України від 05.11.1998 № 377 «Про затвердження форм державної статистичної звітності з земельних ресурсів та Інструкції з заповнення державної статистичної звітності з кількісного обліку земель (форми №№ 6–зем, 6а–зем, 6б–зем, 2–зем)» // Офіційний вісник України від 31.12.1998 – 1998 р., № 50, стор. 218.
7. Закон України «Про державну статистику» від 17.09.1992 № 2614–XII [Електронний ресурс]: Законодавство України. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/anot/2614–12.
8. Сакаль О.В. Облік земельних ресурсів як передумова ефективного земельного адміністрування // Геодезія, картографія і аерофотознімання. – 2013. – № 77. – С. 57–61.
9. Земельний кодекс України прийнятий за станом на 25 жовтня 2001 року №2768–III [Електронний ресурс]: Законодавство України. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2768–14.
10. Ломейко О.О. Реєстрація права власності на землю за новими правилами / О.О. Ломейко // Агроскоп Україна – технології аграрного інтелекту. – 2013. – №2. – С. 2–3.
11. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку ведення Державного земельного кадастру» від 17.10.2012 № 1051 [Електронний ресурс]: Законодавство України. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1051–2012–п.
12. Мартин А.Г. Перспективи розвитку державного земельного кадастру в Україні / А.Г. Мартин // Національна безпека і оборона. – 2011. – № 6. – С. 48–51.
13. Закону України «Про землеустрій» від 22.05.2003 № 858–IV [Електронний ресурс]: Законодавство України. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/858–15.
14. Дорофеева М.С., Угаров С.Г. Информационная база кадастровых данных на платформе ESRI. Почему бы не сделать такими базы данных в автоматизированной системе ГЗК? / М.С. Дорофеева, С.Г. Угаров // Геопрофиль. – 2010. – № 3. – С. 18–23.
15. Постанова Кабінету Міністрів України «Про Програму створення автоматизованої системи ведення державного земельного кадастру» від 02.12.1997 № 1355 [Електронний ресурс]: Законодавство України. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1355–97–п.
16. Панас Р.М. Порівняльна оцінка земельних кадастрів зарубіжних країн і України / Р.М. Панас, М.М. Маланчук // Геодезія, картографія і аерофотознімання. – 2008. – № 70. – С. 68–75.
17. Гринько С.В. Правові аспекти реєстрації прав на землю: монографія / С.В. Гринько. – К.: Видавничо–Поліграфічний центр «Київський університет», 2004. – 172 с.

Шевченко А.В. Учет и регистрация сельскохозяйственных землепользований в Украине.
Проанализировано современное состояние организации земельно–кадастровой системы в Украине, а также исследованы основные ее проблемы. Определены пути к совершенствованию информационной системы земельных ресурсов для обеспечения эффективного развития рыночных земельных отношений.
Ключевые слова: *государственный земельный кадастр, государственная статистическая отчетность, земельные отношения, учет земель, регистрация земель, инвентаризация земель.*

Shevchenko O.V. Recording and registration of agricultural land use in Ukraine.
The current state of cadastral system in Ukraine was analyzed and its main problems were studied. Ways to improve the information system of land resources for efficient development of land market relations were found.
Keywords: *state land cadastre, state statistical reporting, land relations, land accounting, land registration, land inventory.*

Дата надходження до редакції: 11.04.2004 р.
Резензент: д.е.н., професор Славкова О.П.